

Garderoben av Anna-Stina Svedberg

- Johan, vad i helsike har du i garderoben?

Mia hade stått med händerna långt inne i skåpet där jag förvarar mina träningskläder. Vad hon nu skulle göra där. Kanske var det ett utslag av den kvinnliga intuitionen. Så hade hon fått tag i påsen med alla sakerna i. Och mappen där jag hade bokningsbekräftelsen och hotellbokningen i Umeå. Varför jag nu hade skrivit ut dem. De fanns ju ändå i telefonen. Mia hade öppnat påsen och fortsatt:

- Det här är då verkligen inte mitt! Och inte flickornas heller!

Just som jag skulle förklara att innehållet i påsen det var typ mitt, kom yxslaget:

- Johan, är det något du inte berättat för mig? Har du en affär?

Jag tror att det första felskåret kom för ett halvår sen. Vi hade lagt oss båda två och Mia hade propparna i öronen. Hon låg och småskrattade för sig själv på sin sida av sängen.

- Vad är det som är så roligt? undrade jag.
- Den nya ljudboken, sa hon. Den handlar om en kvinna som far upp till fjällen och börjar kallbada.
- Jag vinterbadar, men inte har jag så där kul för det, replikerade jag.
- Nej, för ni karlar gör ju allt till ett mandomsprov.
- Nej, men, så är det väl inte, ville jag invända. Men Mia fortsatte:
- Du kanske skulle lyssna på litet feelgod-böcker du också. Och inte bara de där Lapidusdeckarna. Då skulle du få skratta.

Feelgod? Jag behövde väl inte någon feelgod? Eller behövde jag det? När Mia somnat började jag bläddra i menyn på ljudbokstjänsten. Min senaste Connelly-deckare var ändå slut, så jag kunde väl lyssna litet på en sån där måbra-bok. Det är ju bra att vara fördomsfri, tänkte jag. Från den kvällen var jag fast. Det blev inte bara kallbad i Jämtland. Det blev böcker om byar i Provence, feta ostar, vin, vackra underkläder och oroväckande mycket sex. Är det detta kvinnor tänker på, undrade jag? Den bok som verkligen fastnade hos mig var ändå en bok om en kvinna som på oväntade vägar kom att arva ett sten-torp på Färöarna. Där lärde hon känna en gammal färfarmande och allvis kvinna, började sticka Fairisle-stickning och träffade en supermanlig båtkarl. Båtkarlen renoverade lämpligt nog hela stugan åt henne. Allt varvat med härligt sex. Några saker är vi tydligen bra på ändå, gormade jag surmulet. Kanske hade boken något av mandomsprov över sig. Det var nog därför jag fastnade för den till en början. Skulle man klara av att bo ett år på Färöarna? Och bada kallbad i någon helig källa på heden? Nörden i mig började dessutom vakna på ett oroväckande sätt. Det var något fascinerande med alla beskrivningar av får och ullspinning och infärgning av garner.

Andra felskåret kom några veckor senare. Krister från skogssidan hade med sig eget tunnbröd, björksavsmarmelad och västerbottensost på förmiddagsfikat. Vi från ekonomisidan flockades kring brödkorgarna och började mäta oss med varandra som vanligt. Inspirerade av Kristers bagarkonster. Någon hade nyligen varit på någon slags vildmarksköks-workshop. En annan hade en kompis med egen getostproduktion på gården. Krister stod litet vid sidan av och lyssnade på de andra. Han hade nog faktiskt bara velat vara snäll. Jag gissade att han bakat tunnbröd hela sitt liv. Som den naturligaste sak i världen. Och den där fina marmeladen

av björksav hade vi faktiskt alla fått i delikatesskorgarna till jul. De andra hade nog bara inte kollat vad som fanns innanför cellofanet, utan lämpat över hela korgen på frun. Jag stod vid kaffemaskinen och tittade på Krister. Medan kaffemuggen blev kvar i sin hållare. Krister hade Lundhagskängor på fötterna. Kängor som han haft dagligen i några år. Och jeans som var så där snyggt nötta på de rätta ställena eftersom han inte bytt ut dem varje säsong. Och ett skägg som han trimmat själv. Utan vax och olja. Och så tröjan. Den där stickade tröjan. En islandströja var det väl. Med flerfärgsstickat ok. Krister var naturligt, manligt snygg. Utan att det kostat en enda extra krona. Fy sjutton. Jag kunde inte sluta titta på honom. I smyg förstås. Och så sa jag den där idiotiska repliken som gjorde att det bar iväg rätt ut i terrängen. -Snygg tröja. Har frugan stickat den? -Nej, svarade Krister. Jag har faktiskt gjort den själv. Från den dagen började jag fantisera om Krister. Hur han gick där hemma på gården i Storkågeträsk i sina slitna jeans. Aldrig att han behövde klocka sig på milen och riskera gubbvad innan löparsäsongen ens riktigt kommit igång. Han högg ju ved för att hålla sig i form. Med en yxa som han definitivt inte tillverkat själv på en smideskurs på Gränsfors bruk. Där på gården slog han säkert ängen med lie, tänkte jag mig. Och så hade han bagarstugan där. Där han bakade det där goda brödet. Jag kunde föreställa mig honom i ugnsvärmen på lördagsförmiddagarna. Hur han stod vid bakkbordet och kavlade ut. Med mjöl på armarna och händerna. Och hur han sedan satt ute på bagarstugans bro och drack kokaffe och åt nybakad klådda efter avslutat värv. Och kände isdoften i luften och hörde talgoxen kvirra i björken. Men oftast föreställde jag mig Krister i kammaren. Det var allra bäst. Han satt vid kakelugnen. Med en stickkorg vid fötterna. En korg full med ullgarn. Black Sheep Heather. Barley. Fjord Blue. Spring Green. Jag upprepade alla de eggande färgerna inom mig. Och såg hur Krister valde färger och mönster till en alldeles ny islandströja. En Riddari. En sån som jag skulle vilja ha på mig.

Det var nu som det egna livet började klia betänkligt. Som en otvättad ylletröja. Den vita, nyproducerade, strama tvåvåningsvillan på Vitberget. Den som låg så bekvämt nära skidspåren. Jag tappade lusten för hockeyn och de traditionsenliga fredagarna med ett glas rött, en whiskey från Mackmyra och streamade krimserier på storbilds-TV-n. Vad hade hänt om jag inte flyttat till Umeå och börjat på civilekonomlinjen? Tänk om jag också börjat på Skogis i stället. Hade inte jägmästaryrket varit något för mig? Eller biolog? Jag var ju med i scouterna som ung. Kanske slöjdmagister? Jag var faktiskt ganska händig. Då hade kanske också jag bott i ett torp i Storkågeträsk och stickat ylletröjor. Skulle jag ha gift mig med Mia då? undrade jag. Ingen aning. Mia var inte riktigt torp-typen. Så höll jag på. Kväll efter kväll. Jag låg i sängen och lät tankarna vandra i väg till alternativa liv. Jag låg där i sängen med pluggar i öronen och låtsades lyssna på ljudböcker. Och jag skrattade sannerligen inte.

Nu smusslade jag också. Köpte hem tidningar. Som jag gömde i träningsgarderober i hallen. Och paket från Adlibris. Där fanns överraskande mycket upptäckte jag.

- Värst vad du har börja läsa mycket, sa Mia en dag, böjd över de tomma bokkartongerna i returkärlet. Men var har du alla böckerna? I garaget?

Jag rodnade. Visste inte vad jag skulle svara.

Så kom jobbresan till Stockholm. Så fort det blev bestämt att jag skulle åka på den, visste jag. Det var nu jag skulle ta det seriösa klivet över. Ett första skälvande steg i en ny riktning. Bli den jag var ämnad att bli. Med islandströja och allt.

Jag googlade fram adressen. Norrlandsgatan 20. Det lät lovande på något sätt. Jag tog den norrländska hänvisningen som ett gott tecken. Men lokalen var svår att hitta. Entrén var

diskret och sober. Som man kunde ha väntat sig. Jag hann bli rejält nervös innan jag var framme. Ja, svetten bröt fram när jag satte handen på dörrhandtaget. Det skulle synas direkt att jag var ny här. Att jag ännu inte riktigt hörde hemma.

Men inne i butiken blev jag överväldigande lycklig. Jag gick runt bland alla hyllorna. Klämde. Kände. Strök och fingrade. Allt var underbart. Allt ville jag ha med mig hem. Jag måste ändå ha sett litet bortkommen ut. För plötsligt stod den unga expediten där och frågade:

- Vill herrn ha litet hjälp?

Ute ur butiken knölade jag direkt ner påsen i kabinväskan. Och så hamnade också den i garderoben i hallen. Bland träningskläderna. Veckorna gick. Utan att jag fick tillfälle att ta fram grejorna. Mia blev förkyld och lämnade återbud till både yogakvällar och bokcirkel. Och jag började inse att jag faktiskt behövde hjälp. Jag ville ha ett sammanhang där jag i trygghet skulle kunna pröva mig fram. Öva och testa. Det var då jag såg annonsen om eventet i Umeå. En hel helg i april. Jag anmälde mig. Och bokade hotellrum på Väven. Ett dubbelrum blev det, utan att jag tänkte närmare på det. Hur jag skulle lägga fram det hela för Mia hade jag ännu inte kommit på. Så när Mia stod där med händerna i påsen framför garderoben sa jag bara:

- Jag får väl komma ut då.
- Komma ut! vrålade Mia med uppspärrade ögon framför påsen från Svensk Hemslöjd.
- Ja, jag är en smygstickare, svarade jag.